EL CONTE DE NADAL

Faltava molt poc per la nit de reis. A la central de correus de la ciutat, feia dies que tothom treballava de valent recollint el munt de cartes que els nens i nenes enviaven als reis d'orient. Al Sr. Botet les cartes que més li agradaven eren aquelles en que cada lletra era resseguida un munt de vegades. Sabia que eren les dels més petits.

El Sr. Botet en sabia un munt de lletres, i fins i tot presumia de conèixer tots i cadascun dels infants de la ciutat a través de les seves cartes. I és que el Sr. Botet feia 50 anys que treballava de carter, i el que més li agradava del món era ordenar i classificar les cartes que viatjaven cada Nadal cap a orient. Aquell any va adonar-se d'una cosa ben diferent. Va veure que faltava un sobre. Mai cap nen havia renunciat a escriure la seva carta als reis, però per més que l'home va mirar i remirar per tot arreu, estava ben segur que faltava una carta. Era la del Martí.

Es va atabalar tant, que l'endemà no se'n va poder estar d'abrigar-se prou i plantar-se davant la casa del Martí, al carrer Filipí número 3.

—Qui és vostè?—va preguntar el noi encuriosit.

—Tothom em diu Sr. Botet—va respondre el vell carter.

—I què vol?—va insistir el Martí.

—Doncs...—va afegir el Sr. Botet—he vingut a saber per què no has fet la carta als reis.

—No els hi vull demanar res—. Va explicar el Martí. —Cada any els demano un munt de coses amb les que després no puc jugar. L'any passat els vaig demanar un circ i encara espero que la mare trobi un moment per ajudar-me a muntar-lo, i quan vaig demanar al pare que juguéssim amb les disfresses de súper herois que em van portar fa dos anys, em va dir que no tenia temps.

Dit això, va tancar la portar i va marxar. El Sr. Botet es va passar tres nits pensant una solució, fins que la va trobar. Aquell vespre, l'homenet va apressar-se a sortir de la feina per arribar d'hora a casa del Martí. Volia explicar-li la seva idea, i faltava tant poquet per la nit de reis, que havia de donar-se pressa.

LIVEWORKSHEETS

—Ja sé què pots demanar—va dir el vell carter impacient- El que vols és temps.

—Temps?—va preguntar el Martí que no ho acabava d'entendre.

—Sí, temps—va explicar-se el Sr. Botet—. Has de demanar als reis que la gent que estimes et dediqui el seu temps.

I tal dit, tal fet. No és que el Martí n'estigués gaire convençut, però ho va provar. El Sr. Botet va haver de córrer a correus per ficar el sobre dins l'última saca que viatjava cap a orient. Estava convençut que al Martí li durien el temps que tant desitjava. I així va ser. Ho va poder comprovar l'endemà mateix quan el va veure de lluny disfressat de Batman jugant amb el seu pare vestit de Superman, o unes setmanes després quan va sentir parlar una senyora a la plaça explicant què bé s'ho havia passat muntant un circ amb el seu fill, o quan es va creuar amb una àvia a la farmàcia, que deia que tenia mal de panxa, però que estava feliç d'haver passat la tarda menjant xurros amb el seu nét. Sabia que tots ells eren aquells que el Martí tant estimava. I els reis, com sempre, havien fet bé la seva feina. Els reis i els carters, és clar, que tampoc fallaven mai.

1. **A què es dedicava el Sr. Botet?**
2. **Què li va sobtar?**
3. **Per què el Martí no havia escrit la carta al reis?**
4. **Finalment, què demana el Martí a la carta?**
5. **Quina solució li donaries tu al Martí?**
6. **Quin dia correspon al dia de Reis?**
7. **Quin podria ser el superheroi preferit del nen? Per què?**
8. **Com penses que es va sentir el Martí el dia de Reis? Per què?**

LIVEWORKSHEETS